

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/345/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7517205304
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Maximová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7517205304.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Maximovej a sudcov JUDr. Jarmily Čabaiovej a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobcu: Š. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. M. XX, právne zastúpeného: URBAN s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Slanská Huta 77, proti žalovanej: Poštová banka, a.s. so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, Bratislava, IČO: 31 340 890, právne zastúpená: Advokátska kancelária RELEVANS, s.r.o. so sídlom Dvořákovo nábrežie 4/A, Bratislava, o zaplatenie 635,80 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice - okolie z 11. septembra 2018, č. k. 17Csp/117/2017-60

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalovanej priznáva náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice - okolie (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom zamietol žalobu a žalovanej priznal voči žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanej vydať jej bezdôvodné obohatenie v sume 635,80 Eur spolu s úrokom z omeškania 5,75% zo sumy 52,92 Eur od 10.04.2013 do zaplatenia, zo sumy 194,29 Eur od 10.05.2013 do zaplatenia, zo sumy 194,29 Eur od 10.06.2013 do zaplatenia, zo sumy 194,29 Eur od 10.07.2013 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania.

3. Skutkovo žalobca žalobu odôvodnil tým, že so žalovanou uzavrel dňa 21.11.2011 zmluvu o úvere „dostupná pôžička“ č. 0375839611 (ďalej len „zmluva o úvere, alebo úverová zmluva“), predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru v celkovej výške úveru 3.250,- Eur, s výškou úrokovej sadzby 19,50 % ročne, s RPMN 21,34 %, priemernou RPMN 20,37 %, výškou mesačnej splátky 194,29 Eur, počtom mesačných splátok 20, pri celkovej čiastke splatnej dlžníkom (žalobcom, pozn. odvolacieho súdu) 3.885,80 Eur, pričom táto zmluva podľa žalobcu nie je v súlade s právnou ochranou spotrebiteľa a so zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. V zmluve je nesprávne uvedená RPMN, nakoľko v zmluve absentujú údaje použité pri výpočte RPMN, ako aj chybné uvedená celková čiastka, ktorú mal spotrebiteľ zaplatiť, a to konkrétne skutočná výška celkových nákladov, nakoľko v zmluve je uvedená čiastka 559,41 Eur, avšak skutočná výška nákladov je 635,80 Eur, čím žalovaná porušila ust. § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z. z.. Žalovaná porušila tiež § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z., pretože v zmluve neuviedla spôsob započítania splátky úveru na istinu, úroky a poplatky, čo spôsobuje, že úver je bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z. z.. Z tohto dôvodu mal povinnosť platiť úver len do výšky skutočnej istiny, ktorá sa rovná sume skutočne poskytnutého úveru 3.250,- Eur. Pretože žalovanej zaplatil sumu 3.885,80 Eur, domáha sa rozdielu, teda toho, o čo zaplatil viac, teda 635,80 Eur z titulu bezdôvodného obohatenia. Zároveň si uplatnil aj úrok z omeškania

vo výške 5,75% zo sumy 52,92 Eur od 10.04.2013 do zaplataenia, zo sumy 194,29 Eur od 10.05.2013 do zaplataenia, zo sumy 194,29 Eur od 10.06.2013 do zaplataenia, zo sumy 194,29 Eur od 10.07.2013 do zaplataenia.

4. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní a právnom posúdení veci podľa ust § 100 ods. 1, § 101, § 107 ods. 1, 2, § 451, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb., Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a § 397 zákona č. 513/1991 Zb., Obchodného zákonníka, čl. 17 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), právne posúdil vzťah strán ako záväzkový zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy a prihliadol na námietku premlčania vznesenú žalovanou. Nestotožnil sa s názorom žalobcu, že premlčaciu dobu je potrebné v danom prípade posudzovať podľa Obchodného zákonníka a v rámci toho 4 ročnú premlčaciu dobu z dôvodu, že zmluva bola uzavretá podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, pričom podľa ust. § 52 ods. 2 OZ je nutné aplikovať tie ustanovenia, ktoré sú na prospech spotrebiteľa. V odôvodnení poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14. septembra 2017, sp. zn. 3Cdo 87/2017, v zmysle ktorého je v plnom súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa požiadavka, aby v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva bola (aj z hľadiska premlčania, dĺžky premlčacej doby a jej plynutia) aplikovaná právna úprava obsiahnutá v Občianskom zákonníku, a nie v Obchodnom zákonníku. Stotožnil sa s názorom žalovanej, že aj keď je spotrebiteľ v procesnom postavení žalobcu, na nároky vyplývajúce zo spotrebiteľskej zmluvy (hoci aj titulom bezdôvodného obohatenia) sa budú vzťahovať predpisy občianskeho, a nie obchodného práva. Vyslovil názor, že ak žalobca nárok na zaplataenie 638,80 Eur odvodil od inštitútov spotrebiteľského, t.j. občianskoprávneho charakteru, tak aj lehota, v ktorej ich mal na súde uplatniť, podlieha tomu istému režimu. Pri posudzovaní subjektívnej premlčacej doby skonštatoval, že žalobca v tejto veci zaplatil celý úver dňa 15.7.2013, dňa 16.7.2013 začala plynúť dvojročná subjektívna a trojročná objektívna premlčacia doba a platí, že nárok je premlčaný dňom, keď uplynie jedna z týchto lehôt ako prvá. Inak povedané, aj keď obe lehoty mohli (no nemuseli) začať plynúť naraz, t.j. že až v priebehu plynutia objektívnej trojročnej lehoty sa žalobca o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedel neskôr, o časový rozdiel medzi subjektívnou a objektívnou lehotou sa doba premlčania nepredlžuje. Za tohto stavu preto, ak trojročná objektívna lehota uplynula dňa 15.7.2016, na (do)plynutie tej subjektívnej už vôbec nezáleží. Na základe uvedeného dospel k záveru, že žaloba bola podaná dňa 23.2.2017 po uplynutí objektívnej trojročnej premlčacej doby, a preto žalobu zamietol. Vzhľadom na premlčanie sa preto podrobnejšie nezaoberal náležitosťami úverovej zmluvy. Rozhodnutie o trovách súd prvej inštancie odôvodnil s poukazom na § 255 ods. 1 CSP a úspešnej žalovanej priznal proti žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%.

5. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca z odvolacieho dôvodu podľa § 365 písm. h) CSP, t.j. rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že vyhovie žalobe v plnom rozsahu, alternatívne ho zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Vytkol rozhodnutiu súdu prvej inštancie arbitrárnosť, vecnú nesprávnosť a nezákonnosť. Rozsudok považoval za nedostatočne odôvodnený, čím súd prvej inštancie odňal žalobcovi právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivý súdny proces. Nakoľko súd neprávne právne posúdil otázku začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby, neskúmal a ani sa nezaoberal obligatónnymi náležitosťami úverovej zmluvy, ktorých absencia (resp. nesprávne uvedenie) by mala za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, a už vôbec neskúmal vznik nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Namietal, že súd prvej inštancie nesprávne ustálil začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby, nakoľko opomenul vziať do úvahy tú skutočnosť, že táto začína plynúť momentom, kedy sa oprávnená osoba skutočne dozvie také okolnosti, ktoré sú relevantné pre uplatnenie jej práva na súde. Súd prvej inštancie nesprávne vyložil ustanovenia Občianskeho zákonníka, keďže dospel k záveru, že žalobcom uplatnený nárok je premlčaný a že v danom prípade premlčacia doba začala plynúť dňa 16.7.2013, t.j. deň po dni, keď žalobca zaplatil celý poskytnutý úver. Vyslovil názor, že v prípade subjektívnej premlčacej doby je jej začiatok viazaný na skutočnú vedomosť oprávneného (žalobcu) o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o osobe, ktorá sa na jeho úkor obohatila. Nie je možné len predpokladať, že by oprávnená osoba (žalobca ako spotrebiteľ) mohla skutkové okolnosti vedieť alebo, že by sa to mohla dozvedieť alebo mala dozvedieť, ak by vynaložila potrebnú starostlivosť. Uvedený základný predpoklad je potvrdený v desiatkach rozhodnutí súdov, vrátane rozhodnutí Najvyššieho súdu SR (napr. NS SR, sp. zn. 2Cz 35/77 v spojení s uznesením ÚS SR pod sp. zn. III. ÚS 413/2013; NS SR, sp. zn. 5Cdo/121/2009). Uviedol, že v reálnom živote nemožno od spotrebiteľa očakávať, že by sám nadobudol vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia, pretože bežný spotrebiteľ neovláda právne predpisy upravujúce

danú problematiku. V tejto súvislosti dal do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 15. júna 2010, sp. zn. 21 Cdo 3433/2008, v zmysle ktorého „pri posudzovaní začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby podľa § 107 ods. 1 OZ je potrebné vychádzať z preukázanej, skutočnej, nie teda len predpokladanej vedomosti oprávneného o tom, že na jeho úkor došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal“. Z uvedeného vyplýva, že rozhodujúci je subjektívny moment, kedy sa oprávnený dozvie o skutkových okolnostiach, a to o vzniku bezdôvodného obohatenia a subjekte, ktorý sa bezdôvodne obohatil, pričom ide o kumulatívne podmienky. Uviedol, že nakoľko nemá právne vzdelanie a neovláda dostatočne vnútroštátne právne predpisy, je nepochybné, že skutočnú vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia nadobudol najskôr po prvej porade so svojím právnym zástupcom. Argumentoval, že po objasnení danej problematiky uzatvoril s právnym zástupcom dohodu o plnej moci dňa 12.1.2017, je teda nesporné, že subjektívny moment nastal práve v momente vysvetlenia danej problematiky právnym zástupcom, kedy sa dozvedel, že predmetná úverová zmluva trpí právnymi vadami, majúci za následok jej bezúčnosť a bezpoplatkovosť, v dôsledku čoho má právny nárok na vrátenie bezdôvodného obohatenia. Vyslovil presvedčenie, že na daný prípad je tiež potrebné aplikovať 10 ročnú objektívnu premlčaciu dobu z dôvodu úmyselného konania žalovanej za účelom získania bezdôvodného obohatenia v podobe nezákonných úrokov a poplatkov na úkor žalobcu. Apeloval na tú skutočnosť, že v zmluve o úvere absentujú viaceré zákonné obligatórne náležitosti, čo zo strany žalovanej predstavuje dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti, a to, že dodávateľ je povinný v každej spotrebiteľskej zmluve uviesť správne celkovú výšku nákladov, členenie splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov, údaje, ktoré boli použité pri výpočte RPMN i správnu výšku RPMN. Vzhľadom na čas, odkedy poskytuje žalovaná úvery (od 21.5.2008) nemôže ísť na jej strane o nedbanlivosť, ale o vedomé konanie, a preto súd prvej inštancie mal nepochybné aplikovať ustanovenie Občianskeho zákonníka o 10 - ročnej premlčacej dobe, a nie 3 - ročnú premlčaciu dobu. Takéto systematické, dlhodobé a vedomé ignorovanie zákonných obligatórnych povinností sa nedá hodnotiť nijak inak, ako úmyselné konanie. Je dôvodné predpokladať, že žalovaná minimálne vedela, že neuvedením, resp. nesprávnym uvedením vyššie špecifikovaných obligatórnych náležitostí priamo v zmluve o spotrebiteľskom úvere nastane zákonom predpokladaná sankcia, t.j., že veriteľ (žalovaná) nebude môcť od dlžníka (žalobcu) žiadať úrok z úveru a iné poplatky, a pre prípad, že tak urobí, bola s uvedenou zákonnou sankciou uzročená (dolus indirectus, tzv. nepriamy úmysel). Jej konanie možno teda hodnotiť ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Z uvedeného dôvodu v danom prípade je zachovaná nielen subjektívna premlčacia doba, ale rovnako i objektívna 10 - ročná premlčacia doba. Považoval za nesporné, že vyvrátil právnú argumentáciu súdu prvej inštancie v celom rozsahu. Záverom opätovne poukázal na arbitrárnosť a neodôvodnenosť rozsudku súdu prvej inštancie a na skutočnosť, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V tejto súvislosti citoval z rozsiahlej judikatúry.

6. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu v zásade nesúhlasila s tvrdeniami žalobcu o premlčaní a navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a žalovanej priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Konštatovala, že žalobca nepreukázal jediný dôkaz o vedomosti žalovanej o tom, že by mala získavať bezdôvodné obohatenie. Pri posudzovaní plynutia subjektívnej premlčacej doby poukázala na rozhodovacie prax krajských súdov, z ktorej citovala a v zmysle ktorej subjektívnu vedomosť o skutkových okolnostiach, z ktorých je možné vyvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie, žalobca mal v momente splatenia úveru. Tento záver sa opiera o rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 67/2011. Konštatovala, že výklad, aký udáva žalobca, by spôsobil značnú svojvôľu v uplatňovaní práva na súdoch, keďže spotrebiteľ by tak mohol podať žalobu na súd takmer kedykoľvek a stačilo by mu povedať, že on o bezdôvodnom obohatení nevedel a právo by tak automaticky stálo na jeho strane. Takáto svojvôľa umožňujúca zneužitie práva vo svoj prospech však hrubo narúša rovnováhu zmluvných strán. Momentom splnenia záväzku žalobca vedel, komu plní a v akej výške, t.j. vedel, kto sa na jeho úkor mal údajne obohatiť a aj v akej výške. Citovala z rozhodnutia Okresného súdu Martin sp. zn. 10Csp/59/2017, v zmysle ktorého „je právne irelevantné, že žalobca v tom čase ešte titul plnenia vyhodnotiť nevedel a nepovažoval ho za bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného a domnieval sa, že plní na splatenie záväzku úverovej zmluvy“. Z uvedeného tak vyplýva, že objektívnu vedomosť o tom, komu, kedy a v akej sume žalobca plnil, tento nadobudol dňom splatenia poslednej splátky úveru, t.j. 15.7.2013. Argumentovala, že pokiaľ by sa aj ignoroval princíp právnej istoty a ustálená prax súdov Slovenskej republiky, aj tak by bol nárok žalobcu premlčaný v trojročnej objektívnej premlčacej dobe. Nie je totiž pravdou, že žalovaná sa obohacovala na úkor žalobcu úmyselne. Uvedené v prvostupňovom konaní ani nebolo dokázané a dokonca ani v odvolaní žalobca úmysel žalovanej nijako

nepreukazuje. Uviedla, že súd prvej inštancie správne akceptoval námietku žalovanej, týkajúcu sa uplynutia objektívnej premlčacej doby, pokiaľ totiž objektívna premlčacia doba uplynula dňa 15.7.2016, po jej skončení nemohla začať plynúť subjektívna premlčacia doba. V tejto súvislosti citovala z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo 327/2017 a z rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/228/2018. Podľa jej názoru žalobca neunesol dôkazné bremeno v preukázaní úmyslu žalovanej. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obo/52/2010 „dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí“. Záverom konštatovala, že uplynutím subjektívnej premlčacej doby zanikla možnosť právo uplatniť na súde v objektívnej premlčacej dobe a v tejto súvislosti citovala z rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11Co/85/2018 a z rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 2Co/109/2018.

7. Žalobca v replike nesúhlasil s názorom žalovanej, že jeho nárok na bezdôvodné obohatenie je v celom rozsahu premlčaný. Právnu argumentáciu žalovanej považoval za nesprávnu, právne nedôvodnú, a preto podľa jeho názoru nemôže v konaní obstáť. Zotrval na svojich tvrdeniach, v zmysle ktorých nemožno od spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany očakávať, že by sám nadobudol vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia a stotožniť začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby s momentom splatenia úveru. Podľa neho je nepochybné, že bežný spotrebiteľ a aj ten, ktorý je primerane starostlivý a aspoň minimálne ostražitý, spravídla neovláda právne predpisy upravujúce danú problematiku detailne, ale má vedomosť len o tom, že uzatvoril zmluvu o úvere s poskytovateľom úveru a že na jeho účet má splácať jednotlivé splátky podľa zmluvy. Práve z dôvodu, že v danom zmluvnom vzťahu dodávateľ nepochybné zastáva dominantnejšie postavenie, zákonodarca zakotvil sankciu v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru v prípade, ak dodávateľ náležitosti explicitne uvedené v § 11 zák. č. 129/2010 Z. z. uvedie do zmluvy nesprávne, alebo ich neuvedie vôbec. Odmietol tvrdenie žalovanej, že skutočná vedomosť spotrebiteľa o skutočnostiach, ktoré by mohli mať za následok bezdôvodné obohatenie, je irelevantná, relevantná je len skutočnosť, že spotrebiteľ splatil poslednú splátku a tento moment je rozhodujúci. Uviedol, že ak by sme pripustili, resp. akceptovali tvrdenia žalovanej, dospeli by sme k záveru, že v podstate je dostatočné, ak spotrebiteľovi sa poskytne právo formálne, pričom skutočne plná a reálna (materiálna) možnosť na ich uplatnenie je nepodstatná. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu SR, publikovaný v Zbierke zákonov a uznesení Ústavného súdu SR 2009, s. 176, kde Ústavný súd konštatuje, že „materiálny právny štát sa nezakladá na zdanlivom dodržiavaní práva či na formálnom rešpektovaní jeho obsahu spôsobom, ktorý predstiera súlad právne významných skutočností s právnym poriadkom“. Zdôraznil, že svoju argumentáciu na rozdiel od žalovanej podporil ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, a to najmä rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR a Najvyššieho súdu ČR, ktoré v desiatkach rozhodnutí jednoznačne deklarovali, že keďže sa vyžaduje skutočný moment „dozvedenia sa“, nie je možné, a toľž nie spravodlivé, len predpokladať, že by oprávnená osoba (žalobca ako spotrebiteľ) mohla skutkové okolnosti vedieť, alebo že by sa to mohla dozvedieť alebo mala dozvedieť, ak by vynaložila potrebnú starostlivosť. Na podporu svojej argumentácie poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 21 Cdo 3433/2008 zo dňa 15.6.2000. Zdôraznil, že v danom prípade je potrebné za rozhodujúcu a podstatnú okolnosť považovať subjektívny moment dozvedenia sa o skutkových okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie tohto práva, a to o vzniku bezdôvodného obohatenia a subjekte, ktorý sa bezdôvodne obohatil. Za tento moment označil uzavretie dohody o plnej moci dňa 12.1.2017 so svojím právnym zástupcom. Apeloval pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/145/2014, v zmysle ktorého je potrebné za začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby v zmysle § 107 ods. 1 OZ považovať deň, kedy sa oprávnený skutočne dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal, pričom nie je rozhodujúce, že oprávnený mal možnosť dozvedieť sa potrebné skutočnosti skôr. Podľa neho je nepochybné, že dňom splatenia poslednej splátky, t.j. 15.7.2013, sa ako spotrebiteľ maximálne dozvedel, že už nie je ďalej povinný žalovanej uhrádzať jednotlivé splátky, ale nemožno od neho spravodlivo očakávať, že tento deň zrazu nadobudne vedomosť o tom, že by na jeho úkor mohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu. Ak by túto vedomosť mal, tak by žalovanej neplatil nezákonné úroky. Túto vedomosť získal až na podklade vysvetlenia problematiky právnym zástupcom. Z uvedeného dôvodu subjektívna premlčacia doba začala plynúť 12.1.2017. Nesúhlasil ani s tvrdením žalovanej týkajúcej sa objektívnej premlčacej doby. Podľa jeho názoru „úmysel“ žalovanej preukázal najmä tým, že žalovaná ako dodávateľ nie je žiadnym nováčikom na trhu v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov, a preto si musí byť plne vedomá toho, že pokiaľ do obsahu úverovej zmluvy uvedie nesprávne, resp. neuvedie vôbec všetky obligatórne zákonné náležitosti explicitne uvedené v § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z., nastupuje

zákonná sankcia v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti. V danom prípade tak ide nepochybne o úmyselné konanie žalovanej ako dodávateľa zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia v podobe nezákonných úrokov a poplatkov na úkor spotrebiteľa. Keďže žalovaná poskytuje úvery už od roku 2008, je tu nepochybne preukázaný minimálne nepriamy úmysel získať bezdôvodné obohatenie na úkor spotrebiteľa, čo odôvodňuje aplikáciu ustanovenia Občianskeho zákonníka o 10 - ročnej objektívnej premlčacej dobe. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd vyhovel jeho návrhu uvedenom v odvolaní.

8. Žalovaná v duplike v podstatnom zotrvala na svojich tvrdeniach, týkajúcich sa subjektívnej a objektívnej premlčacej doby. Poukázala na podrobné rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 17Co/372/2018, ktorý rozobral otázku plynutia subjektívnej premlčacej doby. V zmysle tohto rozhodnutia, pre uplatnený nárok založený na bezdôvodnom plnení nad rámec poskytnutej istiny úveru sú podstatné 3 zložky, a to 1. vedomosť spotrebiteľa o tom, že v dôsledku neuvedenia RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere je poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov, teda vedomosť o obsahu práva, 2. vedomosť spotrebiteľa o obsahu zmluvy, teda že zmluva údaj o RPMN neobsahuje a 3. vedomosť o tom, že zo strany spotrebiteľa došlo k plneniu na úroky a poplatky, teda v zásade nad rámec poskytnutej istiny. Vedomosť o obsahu práva je ovládaný zásadou „neznalosť zákona neospravedlňuje“. Znalosť práva sa u jeho adresátov nevyvrátiteľne predpokladá a inak tomu nemôže byť ani v prípade posudzovania jeho znalosti ako východiska pre vedomosť o bezdôvodnom obohatení. Za okamžik vzniku skutočnej vedomosti o obsahu práva je potrebné považovať deň účinnosti právneho predpisu. Vedomosť o tom, že zmluva neobsahuje údaj o RPMN je potrebné viazať k okamžiku podpisu zmluvy spotrebiteľom. Podpis predstavuje prejav súhlasu s písomným právnym úkonom a teda logicky zahŕňa aj prejav znalosti obsahu. I keď sa z hľadiska kontraktačných procesov jedná o domnienku, je jej vyvrátiteľnosť založená na skutkovom omyle o obsahu zmluvy. Pre uvedené zložky vedomia oprávneného o bezdôvodnom obohatení platí, že aj pri posudzovaní skutočnej vedomosti oprávneného o bezdôvodnom obohatení v zmysle § 107 ods. 1 OZ je potrebné vychádzať z normatívnych konštrukcií právnych domniek a nimi predpokladaný stav je potrebné považovať za daný aj z hľadiska skutočnej vedomosti. Pre posúdenie okamžiku vzniku vedomosti spotrebiteľa o tom, že odporcovi uhradza platby nad rámec poskytnutej istiny je významné, kedy spotrebiteľ preukázateľne získal informácie, na základe ktorých si mohol urobiť dostatočný úsudok o tom, že jeho platby titulom predmetnej úverovej zmluvy presiahli v úhrne výšku istiny úveru. Tým, že splátky úveru uhradza sám dlžník v jemu známej výške, je možné úsudok o okamžiku zaplatenia sumy zodpovedajúcej istine urobiť na základe jednoduchého matematického výpočtu. Preto sa dlžník musí dozvedieť o tom, že platí veriteľovi nad rámec poskytnutej istiny súčasne s okamžikom, kedy uhradí splátku, ktorou poskytnutú istinu prvýkrát preplatí. Na základe uvedeného sa teda žalovaná domnieva, že na predmetný prípad je potrebné aplikovať subjektívnu premlčaciu dobu, ktorá začala plynúť momentom splnenia úveru. Žalovaná zotrvala na svojom tvrdení, že žalobca žiadnym dôkazom nepreukázal jej úmysel bezdôvodne sa obohatiť. Dala do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo/238/2017, v zmysle ktorého samotné všeobecné skutočnosti (fakty) o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch samé o sebe nemôžu bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel nebankového subjektu (veriteľa). Namietala, že žalobca pri posudzovaní jej úmyslu vychádzal len z všeobecného predpokladu, že tým, že každá finančná inštitúcia, pokiaľ by jej zmluva niečo údajne neobsahovala, má úmysel sa bezdôvodne obohacovať. K tomu, aby bolo možné hovoriť o úmysle žalovanej, by musela byť dokázaná jej vôľa sa obohacovať. Z vyjadrení žalovanej však jednoznačne vyplýva absencia akejkoľvek vôle sa obohatiť, nakoľko považuje svoje zmluvy za riadne a úplné. Okrem toho by muselo byť dokázané, že pokyn na uzavretie danej, údajne vadnej zmluvy dala priamo žalovaná a údajná vadnosť nebola spôsobená inou chybou. Konštatovala, že žalobca v konaní nijako nepreukázal jej priamy alebo nepriamy úmysel, čo dokazuje, že neexistovala jej vedomosť, ani vôľa sa obohacovať na úkor žalobcu. V danom konaní žalobca neunesol dôkazné bremeno. Záverom navrhla, aby odvolací súd potvrdil rozsudok prvej inštancie ako vecne i právne správny.

9. Žalobca v reakcii na dupliku v podstatnom zotrval na svojich tvrdeniach a dôvodoch odvolania. Konštatoval, že rešpektuje zásadu „neznalosť zákona neospravedlňuje“, avšak táto zásada v spotrebiteľských sporoch ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Rešpektovanie princípu „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona sa neospravedlňuje) v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy

len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov, reality praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odporuje požiadavka na podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov zo strany spotrebiteľa. Záverom uviedol, že predmetná úverová zmluva je formulárová, predpripravená pracovníkmi žalovanej, a preto je nepochybné, že žalovaná je ako dodávateľ zodpovedná za to, že daná zmluva spĺňa alebo nespĺňa zákonom požadované náležitosti. Na základe uvedeného opätovne žiadal, aby odvolací súd v celom rozsahu vyhovel jeho návrhu uvedenému v odvolaní.

10. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 CSP), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, z hľadísk odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je v podstatnej časti vecne správny. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu a pri zachovaní lehoty podľa ust. § 219 ods. 3 CSP.

11. Žalobca v odvolaní uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písmen b) a h) CSP, t.j. že súd nesprávnym procesným postupom a nedostatočným odôvodnením svojho rozhodnutia znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

12. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia patrí medzi vady konania v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP, pretože súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva (konkrétne právo účinne sa brániť proti rozhodnutiu súdu) v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom. Nedostatok riadneho odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia je vo svojej podstate porušením základného práva strany sporu na spravodlivý proces a táto vada preto zakladá dôvod pre zrušenie rozhodnutia podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP. Nedostatočné odôvodnenie rozsudku totiž znemožňuje sporovej strane, ktorej bola rozhodnutím súdu spôsobená procesná ujma, posúdiť myšlienkový postup konajúceho súdu vo vzťahu k uplatňovanému nároku a správnosť, resp. nesprávnosť rozhodnutia, podať riadny opravný prostriedok, a teda ani sa kvalifikovane rozhodnúť, ktorým odvolacím dôvodom má odvolanie odôvodniť, aby bol v odvolacom konaní úspešný, čo súčasne znamená odňatie možnosti stranám konať pred súdom a porušenie ich práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

13. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu za zistený skutkový stav, t.j. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval a vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach sporových strán.

14. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku a procesného postupu súdu prvej inštancie v rozsahu odvolacích námietok žalobcu a z hľadiska účinne uplatnených odvolacích dôvodov dospel k záveru, že v prejednávanom prípade uplatnené odvolacie dôvody nie sú preukázané a rozsudok je vecne správny. Odvolací súd nezistil, že by preskúmané rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzalo z právneho posúdenia prejednávanej veci založeného na nesprávnej aplikácii právneho predpisu alebo nesprávnej interpretácii inak správne použitej právnej normy. V konaní neboli zistené ani žiadne vady v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Súd prvej inštancie spor právne posúdil správnym spôsobom, zo skutkových zistení vyvodil správne právne závery a vo svojom rozhodnutí dostatočne a zrozumiteľne vysvetlil relevantné a podstatné dôvody, pre ktoré žalobu zamietol a na ktorých svoje rozhodnutie založil tak po stránke skutkovej, ako aj po stránke právnej. Odôvodnenie rozsudku dáva odpoveď na rozhodujúce tvrdenia, argumenty a námietky

sporových strán, preto mu nemožno vytknúť nepreskúmateľnosť pre nedostatok alebo nezrozumiteľnosť dôvodov, rozsudok v celom rozsahu zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodňovanie súdnych rozhodnutí v zmysle ust. § 220 CSP a plne rešpektuje základné právo strán (i žalovanej) na spravodlivý súdny proces. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Ako vyplýva z judikatúry Ústavného súdu SR, za porušenie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd prvej inštancie neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu.

15. Podľa ust. § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

16. Odvolací súd v súlade s cit. ust. sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku a nezistil žiadne okolnosti, ktoré by spochybňovali vecnú správnosť preskúmaného rozhodnutia. Dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie žalobu zamietol, sú jasne a náležite vysvetlené v odôvodnení napadnutého rozsudku, odvolací súd sa s nimi v celom rozsahu stotožňuje, v podrobnostiach na tieto dôvody poukazuje v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP a zároveň konštatuje, že odôvodnenie rozsudku spĺňa všetky zákonné kritériá riadne odôvodneného súdneho rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP).

17. Skutočnosti uvedené v odvolaní a odvolacie námietky žalobcu nič nemenia na vecnej správnosti rozhodnutia a nie sú spôsobilé spochybníť správnosť skutkových záverov (skutkových zistení) a ani právnych záverov súdu prvej inštancie uvedených v odôvodnení rozsudku a úvahy súdu, na ktorých je preskúmané rozhodnutie založené. Odvolací súd dospel k záveru, že žalobcom uplatnené odvolacie dôvody v prejednávanej veci nie sú preukázané a dôvodne uplatnené. Na zvýraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd dodáva:

18. Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (§ 107 ods. 1 OZ). Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo (§ 107 ods. 2 OZ).

19. Vzájomný vzťah dvojročnej subjektívnej a trojročnej, resp. desaťročnej objektívnej premlčacej doby je taký, že pokiaľ skončí plynutie jednej z nich a dôjde k vznieseniu námietky premlčania, premlčané právo nemožno oprávnenému priznať. Objektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď k bezdôvodnému obohateniu fakticky došlo, a to bez ohľadu na to, či oprávnený o ňom vedel alebo nie. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Keďže oprávnený sa o bezdôvodnom obohatení nemôže dozvedieť skôr, ako vzniklo, ani subjektívna premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr ako objektívna. Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr.

20. To, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako jeho nárok vyplývajúci z týchto skutkových okolností možno právne kvalifikovať, nie je pri okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. To znamená, že oprávnený sa dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, keď získa znalosť tých skutkových okolností, z ktorých je možné vyvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie (viď uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 169/2017 a sp. zn. 1 Cdo 67/2011).

21. Zmluva o úvere medzi stranami sporu bola uzavretá 21. novembra 2011. Zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov bol vyhlásený v Zbierke zákonov 9. marca 2010 a dňom jeho uverejnenia platí domnienka, že sa stal známym pre každého, koho sa týka. Treba preto vychádzať z toho, že žalobca v čase uzavretia zmluvy vedel (mal vedieť), že ak v zmluvách chýba údaj o RPMN, alebo je uvedený nesprávne, úver je bezúročný a bez poplatkov. Reálne

sa preto dozvedel, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu dňom, v ktorom zaplatil úrok, ktorý nebol povinný zaplatiť. Aj keď žalobca je spotrebiteľ a nie je znalý práva, došlo by k neprimeranej ochrane jeho práva, pokiaľ by začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia bol posunutý na deň, kedy uzavrel dohodu o plnej moci so svojim právnym zástupcom (12.1.2017) a ktorý ho informoval, že došlo k bezdôvodnému obohateniu žalovanej na jeho úkor.

22. Argumentácia žalobcu o desaťročnej premlčacej dobe predpokladá, že zo strany žalovanej došlo k úmyselnému bezdôvodnému obohateniu. Pri úmyselnom zavinení bezdôvodného obohatenia musí byť zastúpená tak vedomostná, ako aj vôľová zložka zavinenia (pri nedbanlivosti je daná len vedomostná zložka). Definícia úmyselného zavinenia vyplýva z ust. § 15 Trestného zákona, podľa ktorého je trestný čin spáchaný úmyselne, ak páchatel a) chcel spôsobom uvedeným v zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, b) vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozumený. Priamym úmyslom sa v zmysle § 15 písm. a) Trestného zákona rozumie to, keď páchatel chcel spôsobom uvedeným v (trestnom) zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený trestným zákonom - ak páchatel chcel porušiť alebo ohroziť chránený záujem, musel vedieť aj o tom, že bude konať protiprávne. Pri nepriamom úmysle páchatel vie, že svojím konaním ohrozí záujme chránený (trestným) zákonom a pre prípad, že sa tak stane, je s tým uzrozumený. Z pohľadu civilného práva sa analogicky jedná o úmyselné získanie bezdôvodného obohatenia jedného subjektu na úkor druhého subjektu.

23. Odvolací súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18. októbra 2018, sp. zn. 1Cdo 238/2017, ktoré konštatuje, že „samotné všeobecné skutočnosti (fakty) o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov, samé o sebe nemôžu bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel nebankového subjektu (veriteľa). Ako bolo už vyššie uvedené, v predmetnom prípade je nutné dôsledne skúmať vôľovú a vedomostnú zložku zavinenia, aplikujúc analógiu podľa trestného práva hmotného pri právnom posúdení formy zavinenia, a to s dôrazom na čas protiprávneho úkonu, resp. získania neoprávneného majetkového prospechu. Pri bezdôvodnom obohatení je preto dôležité zistiť, kedy k obohateniu došlo z objektívneho hľadiska a v tom čase preukázať úmysel veriteľa, resp. jeho zavinenie, aby bolo možné jednoznačne posúdiť, či je treba aplikovať 3-ročnú alebo 10-ročnú premlčaciu dobu. Z uvedeného teda zákonite vyplýva, že v prvom rade je potrebné správne posúdiť, z akého dôvodu došlo k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 ods. 2 OZ. Iná situácia nastáva napr. pri bezdôvodnom obohatení bez právneho dôvodu, ako pri bezdôvodnom obohatení z neplatného právneho úkonu z časového hľadiska, kedy k obohateniu reálne došlo. Až po správnom určení okamihu, kedy k obohateniu došlo, je možné pristúpiť ku skúmaniu zavinenia veriteľa, pričom dôkazné bremeno zatažuje žalobcu. Žalobca musí preukázať, že v čase, kedy došlo k obohateniu, mal žalovaný úmysel získať majetkový prospech na jeho úkor. V prípade nepreukázania úmyslu žalovaného (vedomostnej aj vôľovej zložky úmyslu) musí byť aplikovaná všeobecná trojročná objektívna lehota“. Dovolací súd v tomto svojom rozhodnutí poukázal aj na to, že „v prípade, ak nebankový subjekt (veriteľ) koná nekorektne a neuvedie do úverovej zmluvy všetky zákonom predpísané údaje, je toto jeho konanie zo zákona sankcionované tým, že zmluva sa stáva bezúročnou a bezpoplatkovou. Čo v podstate znamená, že spotrebiteľ je povinný zaplatiť veriteľovi len samotnú istinu úveru (pôžičky). Je preto dôležité správne posúdiť, či je zmluva platná s výnimkou častí o úrokoch a odplate, alebo má ešte také (iné) vady, že je ako celok neudržateľná, a preto je v celosti neplatná. Uvedené má tiež dopad na posúdenie, z akého dôvodu bezdôvodné obohatenie vzniklo, čo následne determinuje tak okamih bezdôvodného obohatenia (kedy k obohateniu došlo), ako aj začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby na uplatnenie nároku z bezdôvodného obohatenia.“ Dovolací súd skonštatoval, že samotný fakt, že nebankový subjekt poskytujúci úver spotrebiteľovi, je v postavení profesionálneho podnikateľa, vo všeobecnosti bez ďalšieho nemôže zakladať úmysel tohto nebankového subjektu bezdôvodne sa obohatiť na úkor spotrebiteľa.

24. Zmyslom spotrebiteľskej ochrany je dosiahnuť rovnováhu práv a povinností dodávateľa a spotrebiteľa, narušenú ich nerovnakou vyjednávacou silou a schopnosťou a nie narúšať rovnováhu účastníkov právnych vzťahov, ktorá z podstaty všeobecnej záväznosti právnej úpravy prirodzene vyplýva. Podľa názoru odvolacieho súdu niet právneho, ekonomického a ani iného rozumného dôvodu pre to, aby zákonné podmienky plynutia premlčacích lehôt boli posudzované vo vzťahu k spotrebiteľom inak ako v prípade ostatných fyzických a právnických osôb.

25. Z uvedených dôvodov odvolací súd postupom podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil rozsudok.

26. Žalobca ako odvolateľ nemal úspech v odvolacom konaní a žalovaná bola v odvolacom konaní plne úspešná, preto odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP priznal v odvolacom konaní úspešnej žalovanej nárok na náhradu 100 % trov odvolacieho konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP)..

27. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného odvolania (§ 435 CSP).